

ויאמר משה

ראש השנה. א' – ב' תשרי ה'תשפ"א. עלון 102.

גם ויטמין די", בקש ראש הישיבה. משקבל את מבוקשו, הוסיף וביקש: "והכי חשוב, ויטמין בי".

הרוקח פקח זוג עיניים ושאל: "מה זה ויטמין בי, מה יעודו?". ראש הישיבה הסביר לו: "ויטמין בי הינו ויטמין מיוחד שמי שצורך אותו בימים אלה, יוכל להשיג שנה טובה, מתוקה ומבורכת". נוכח תמיהתו הכפולה של הרוקח, הסביר ראש הישיבה: "מקורו של ויטמין זה הנו במסכת עבודה זרה, בה מסופר על רבי אליעזר בן דורדיא שהיה חוטא מופלג ושב בתשובה, לאחר שבכה והבין שאין הדבר תלוי אלא בי – שעליו עצמו לעמול את עבודת חודש אלול, עליו לקחת אחריות על עצמו ולהשיג את היעד של תשובה והתעלות, הוא זה שיזכה בודאות לשנה טובה ומבורכת".

מאמר לראש השנה:

"אדיה ישאג מי לא ידא".

צאו וראו: גם מאה אנשים כי יתלכדו יחדיו, לא יוכלו לעקור קיר בטון ממקומו, גם אם ידחפו בכל הכוח. הקיר יעמוד איתן ואף פיסת בטון לא תנשור ממנו. ולפעמים יכול אדם אחד בודד, אולי אפילו חלוש כה, להפיל ולהרים גם חמש קירות בטון גם יחד – כאשר אותו אדם נוהג על טרקטור. הטרקטור בכוחו החשמלי ובורעות הפלדה שלו, נותן לבן אדם כוח שאין גם למאה אנשים יחדיו. אתו יוכל להרוס ולשבור, להזיז ולעקור.

תתעוררו!

בחדש אלול כל אחד מאתנו יושב על טרקטור, כל אחד יש לו כוח עצום בידי, להרים דברים להרוס חומות בטון ולהתהפך לגמרי, מן הקצה אל הקצה. כוח רב עוצמה יש בידינו בחודש זה, ועלינו רק להשכיל להשתמש בכוח זה, על מנת לסלול לעצמנו דרך להגיע ליום הדין, זכים ונקיים, מנוקים מכל חטא ועוון ודבקים ביראת ה' ואהבתו. וכדי להצליח לנהוג על הטרקטור האלו, יש לדעת דבר אחד: בנות הדבר תלוי!

הרב מפוניבז', הרב יוסף שלמה כהנמן זצוק"ל נכנס יומא חדא אל היכל הישיבה, והציע שאלה לפני הבחורים: "אם אדם שוקע בתרדמה, ובחלומו מגיח לעברו

מאתנו יושב על טרקטור, כל אחד יש לו כוח עצום בידי, להרים דברים להרוס חומות בטון ולהתהפך לגמרי, מן הקצה אל הקצה. כוח רב עוצמה יש בידינו בחודש זה, ועלינו רק להשכיל להשתמש בכוח זה, על מנת לסלול לעצמנו דרך להגיע ליום הדין, זכים ונקיים, מנוקים מכל חטא ועוון ודבקים ביראת ה' ואהבתו. וכדי להצליח לנהוג על הטרקטור האלו, יש לדעת דבר אחד: בנות הדבר תלוי!

מסופר על אחד מראשי הישיבות, שנכנס אל בית המרקחת השכונתי ובקש מהרוקח מספר ויטמינים שהיו נחוצים לו. "תביא לי ויטמין סי,

את חצרותיהם בניקוי מהיר ויסודי, ועד שהופיעו פקחי העירייה, כבר היתה כל חצר מצוחצחת ונקיה.

הסיפור הזה מתרחש גם אצלנו, מידי שנה בשנה. כל אחד הלא אמור לנקות את חצרו, לנקות את בתי נפשו ולהשמר שיתור נקי, וך מכל עוון ומצוחצח מכל אשמה. אולם אין אתנו יודע עד מה, היצר מצליח ללכלך את החצרות ולהפיל אותנו אל פח יקוש. כאשר מתקרב הזמן בו יפקחו על מעשינו, יום הדין, בו יפשפשו לראות ולבדוק האם נקיים אנו וחכים, אם לאו, מופיע קול השופר ומרעים בקולו: "איידאלך!" – זועקת התקיעה זועקים השברים, "איידאלך! יהודים!"... ועלינו מוטל להבין את הרמז, להתעורר מקולו של השופר ולמהר לנקות את החצרות, לשוב בתשובה שלמה ולהיטיב את דרכנו.

עבודת הימים הללו צריכה להעשות מתוך פחד ורעדה מחד, ומתוך שמחה של דבקות מאידך. "וגילו ברעדה" – במקום גילה, שם תהא רעדה, ובמקום רעדה שם תהא גילה. אלול הרי הם ימי ההערכות לקראת הדין הגדול ונורא, וכפי שכותב ה"מטה אפרים" שעל האדם להתמלא פחד, רתת חיע בימי חודש אלול, מתוך ידיעה מוחשית שהנה מגיע יום הדין הגדול והנורא, וחיי בני משפחתו תלויים על כף המאזניים, ובידו להטות את הכף לטובה. מאידך, בתוך עומק הפחד, מוסתרת גם שמחה עצומה, שמחה על כך שהנה מגיע יום הדין בו נעמוד מול אבינו שבשמים, נפגש עמו ונזכה לקרבת אלוהים.

כך כתב האדמו"ר הבית אברהם מסלונים זצוק"ל, על הכתוב "אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלוהיכם" – שאין לך דבר ערב ומתוק מכך, שכולנו מתייצבים ביום הדין לפני מלך מלכי המלכים.

ואילו האדמו"ר הרב שמחה בונים מפשיסחא זצוק"ל, בטא את הדברים בקולמוסו, בדרך חריזה: "השמחה והדאגה מוסתרת בפחד,

זכהו ה' להיות שניהם גם יחד". את השמחה עמה עלינו לגשת ליום הדין,

אריה חד שיניים, שועט ומבקש לטורפו. האדם רואה בעיני חלומו את האריה ופותח בשאגות מתוך שינה: "הצילו! הצילו!", ואנחנו עומדים מהצד ומתבוננים בו, סובל ומפחד. מה נוכל לעשות על מנת להושיעו ממלתעות האריה?". הוא הותיב לה והוא פירק לה: "אתם יודעים מה נוכל לעשות? נוכל פשוט לגשת ולהעיר אותו. לנער אותו. הוא יתעורר משנתו, החלום יתפוגג וגם האריה ימוג כלא היה". את זה עלינו לעשות בחודש זה, להעיר את עצמנו, למשות את עצמנו מתוך התרדמה העמוקה בה אנו שקועים. ואת זה עושה קול השופר הצועק ומריע: "תתעורר בן אדם! תתעורר משנתך! עור מתרדמתך!".

הרב שבתאי פרנקל זצ"ל שההדיר את ספר "היד החזקה" של הרמב"ם, החזיק בידו את כתב ידו של הרמב"ם עצמו ובהתבוננו שם אל ליבו, שכאשר הרמב"ם כותב

שמצות תקיעת השופר היא על מנת לעורר את האדם כדכתיב "עורו ישנים מתרדמתכם!", הבחין שבכתב ידו של הרמב"ם מופיעה התיבה "עורו" פעמיים: "עורו עורו ישנים מתרדמתכם!". כי את זה צועק קול השופר: "עורו!".

המשגיח הרב יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל הטעים את הדבר על ידי משל מהחיים: באחד המחזות של מדינת ניו יורק, נחקק חוק בלתי מתפשר, לפיו חל איסור עז ללכלך את

החצרות שלפני הבתים. החוק הכריח את כל דיירי המחוז לשמור את חצרותיהם לבל תתלכלכנה, על מנת לשמור על נוי והדר המחוז. אנשי העירייה היו מסתובבים מפעם לפעם בין

השכונות והחצרות, והיה כי מצאו חצר מלוכלכת ומוזנחת, נקנס בעליה בהון רב. הסיטואציה הביאה את היהודים להגל קבוע: כל אימת והיו פקחי העירייה מתקרבים אל האזור היהודי על מנת לבדוק ולקנס, היה ממחר אחד היהודים להעמד בפתח הרחוב, כשקולו היה צווח: "איידאלך! איידאלך!" (יהודים,

יהודים). הקול הקורא "איידאלך!" היה נותן את אותותיו, יהודי הרחוב היו ממהרים לנקות חיש

סיפורים לראש השנה:

האדמו"ר שחזה את הקורונה שנתיים לפני שהתחילה.

בימים אלה שוקדים בחצר הקודש קרעטשניף קרית גת על הוצאת הספר "נועם ישראל" מדברי תורתו של כ"ק האדמו"ר הרב ישראל ניסן רחנבויים מקרעטשניף קרית גת זצוק"ל, שנפטר השנה

– חודש חודשיים לפני שהתחילה הקורונה בסין. בהגיע עושי המלאכה אל דברות קדשו אשר נשא בשבת קודש פרשת מקץ ה'תשע"ח, כש"קורונה" היה עדין שם של מותג בירה ואף אחד לא חלם על העולם שיעמוד מלכת בה'תש"פ – כאשר ראו את דברות הקודש, נזכרו מאמרותיו הפלאיות של הרבי באותה שבת אשר דבר דברים שנשמעו בשעתו כתלושים, נבואיים ממש, וכעת הם לא פחות ממצמררים. מילה במילה מתוך גיליונות הדפוס: "זו מלחמת גוג ומגוג. וכי מה אתם מעלים בדעתכם, כשהקדוש ברוך הוא רוצה לערוך מלחמה, אין לו צורך לא במטוסים ולא בטיילים, לא על ידי האיראנים ולא על ידי אחרים... הקדוש ברוך הוא יביא דבר לעולם שהוא כעין חלום שאין בו ממשות ואין רואים אותו, למשל, הקדוש ברוך הוא יכול להוריד וירוס קטן ולהפיצו בכל העולם זה יהפוך וישבש את כל העולם כולו מסוף העולם ועד סופו, על אף כל הטכנולוגיה בימינו, וכל אומות העולם יהיו בבחינת "היינו כחולמים" ולא יעזור להם שום דבר". מה שאכן קרה... וממשיך האדמו"ר: "זוה אשר יקרה באחרית הימים. לא במלחמה, לא בכוח ולא במות. לא על ידי האיראנים ולא על ידי הסורים. אלא הקדוש ברוך הוא לבדו ילחם את מלחמת גוג ומגוג. שקר הסוס לתשועה וברוב חילו לא ימלט... ועל ידי שישבו ויתקרבו בני ישראל אל ה', ינצלו ויגאלו בגאולה השלמה". כאשר הראו בשבוע שעבר את הדברים לאחיו של הרבי, הוא אמר: "חייבים לפרסם את הדברים, על מנת שיראו שגם בעולמנו שלנו חיו יהודים שהיתה להם ראייה מקודשת ורחוקה". "בראש השנה ה'תש"פ רמז

הסביר כ"ק האדמו"ר הפני מנחם מגור זצוק"ל, על פי מה שקרא ממאורעות הזמן, מרישומיו של אסיר גוי שנאסר ונידון למאסר של חצי שנה, בכלא שמור ומסוגר, שם סבל מרורות. האישום בנינו הושב האיש בין סורג ובריה, מענין בהחלט: תשוקה בערה בקרבו לפגוש את נשיא ארצות הברית, ולשוחח עמו פנים אל פנים. מרוב שבערה תשוקה זו, הוא התייצב במקום בו הופיע הנשיא, דלג במסירות נפש מעל גבי מחיצות ומכשולים תוך שהוא מסכן את חייו. בסופו של דבר הוא השיג את מבוקשו: הוא הגיע עד הנשיא בכבודו ובעצמו, ואף הצליח לשוחח עמו כמה רגעים. בו ברגע קפצו עליו שני אנשי המשמר, אזוקוהו ואסרוהו ולאחר מכן הוא נשפט לששת חודשי כליאה מענים. אותו האסיר כתב את הדברים והדגיש שלמרות הכל, כדאי היו לו כל חודשי בית האסורים וכל היסורים והתלאה אשר עבר, עבור התמורה הנחשקת של לשוחח מספר רגעים, פנים מול פנים, עם נשיא הנעוץ עליו. כדאי היה לו לסבול לשם כך. הסיק מכך הפני מנחם: כאותו אסיר אנו צריכים להיות בהגיע יום הדין. הן אמת, מי יוכל לדעת מה חתמו בעתיד גורלו ביום זה? שמא נדון עתה לכליאה וליסורים? למכאובים ולצער? אולם שוה הוא הצער וכדאי הוא הסבל, ושניהם מתקטנים לעומת השמחה הרבה והעצומה שהנה, התמלאה תשוקת לבבנו בכך שזכינו לעמוד לפני מלך מלכי המלכים בכבודו ובעצמו. כמה שמחה צריכים אנו לשמוח בכך!

זה הכלל: חודש ימים יש בידינו להתמלא בהתעוררות תשובה, לשמוע לקול השופר האומר לנו: "שובו!". להתעורר

ביראת הדין מחד, כי אכן נורא ואיום הוא היום, ומאיך התמלא בחדוה עילאה ובשמחה של דבקות. ואם כה נעשה, נזכה להיכנס ליום הדין כשאנו צחים כשלג.

מסקנה: תתעוררו!!!!!!

כתיבה וחתומה טובה!

על פי המשפיע הרב אברהם אלימלך בידרמן שליט"א.

מראש השנה לכל השנה.

יהודי אחד נגש אל הרב אהרן יהודה לייב שטינמן זצוק"ל, ואמר לו שהוא מצונן. מה ענה לו הרב? "אתה לא מצונן עכשיו, הצטננת אז, בראש השנה..."

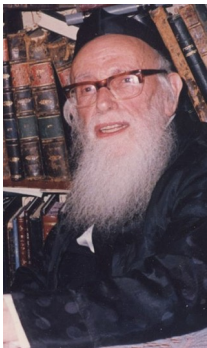
אצלי פעם בשנה, אצלו כל יום...

הרב יוסף זונדל מסלנט זצוק"ל, המפורסם בעיקר בגלל תלמידו – הרב ישראל ליפקין סלנטר זצוק"ל, החל לברך את הברכות לקראת תקיעת שופר. פניו היו כלפידים בוערים. היהודים הסתירו את פניהם בידיהם, לא יכלו להביט באור הנורא הזה. אחרי התפילה נגשו אליו יהודים ושאלו אותו איך פניו קורנות עד כדי כך. מה הוא יגיד? ברור שזה בגלל קדושתו, אבל הוא יכשל בגאווה. "הרבי שלי, ר' חיים איצקוביץ מואלוז'ין זצוק"ל, היה נראה כך כל בוקר לפני הנחת תפילין. אני לא זכיתי, ויש לי את זה רק פעם אחת בשנה..."

הלגלוג.

יום אחד התפלל הרב שלמה זלמן אויערבאך זצוק"ל בבית המדרש שבשכונתו. הבעל תוקע היה יהודי ירא שמים, בעל רגש, וכשקרא את הפסוקים לפני התקיעות, פשוט התחיל לבכות. חלק מן הציבור התחיל לבכות בעקבותיו. זה גם להתעוררות ברחבי הקהל. כשהסתימה התפילה, נגש אל התוקע אחד מן המתפללים,

והתחיל ללגלג עליו: "למה בכית?? מה, גם ב'אשר יצר' אתה בוכה? ומה עם נטילת ידיים?". השאלה המלגלת נשמעה בבית המדרש, והגיעה גם לאזניו של ר' שלמה זלמן. שמע ונחרד. הוא היה עד כדי כך מזועזע, עד כדי כך, שהוא נהיה אדום, מה שכמעט מעולם לא קרה, והוא לא נרגע. כל אותו ראש השנה

הרבי שזוהי שנתו האחרונה עלי אדמות, ואיש אמונו אשר שמשו במסירות במיוחד בתקופת חוליו, אמר לו: "זאת אומרת שבראש השנה של ה'תשפ"א אחגוג את החג עם רכבות אלפי ישראל באומן...", כלומר: אם הרבי נפטר, אני אהיה שם. אמר לו האדמו"ר: "אתה חושב שתהיה באומן, גם אם תרצה, לא תוכל לנסוע לשם" ... זה מה שקרה...

שנה קשה.

בשעה 5:00 לפנות בוקר, תחת כיפת השמים במהלך הסליחות ראשונות (אצל האשכנזים), נשא כ"ק האדמו"ר הרב צבי אלימלך הברשטאם מצאנו קלויזנבורג שליט"א, דברי חיזוק והתעוררות לשכסידיו כשדמעות זולגות מעיניו. הרבי נשא את הדברים בבכיות נוראיות על המצב הקשה בו שרוי עם ישראל: "יש לנו

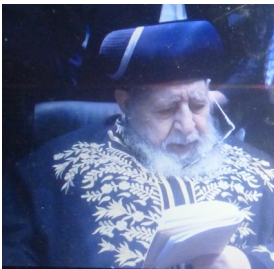
מנהג אבותינו בידינו לדרוש ולשאת דברים כדי לעורר ולהזכיר לכולנו היכן אנו נמצאים, אבל כל זה שייך בימים כתיקונם, ובתקופות רגילות, אך כעת אנו נמצאים בתקופה מרה, תקופה שבה אנו אפילו לא יכולים לומר סליחות בתוך בית המדרש". הרבי המשיך ועורר בבכיה גדולה: "עברה עלינו שנה קשה ומרה, שנה שבה הסתלקו מאתנו מאות רבות של יהודים חסידים ואנשי מעשה, יהודים יראים ושלמים ומרביצי תורה, אסונות קשים שלא שמענו עליהם מזה שנים רבות, בהם אלפי יתומים, אלמנות ומשפחות רבות שנשארו שבורי לב". עוד אמר הרבי: "אנו מתמודדים לצערנו עם לגיפת קשה, ועם מחלות נוספות שמביאות אתנו למצב שאף אחד לא יודע מה ילד יום, ואנו מאמינים באמונה שלמה שבראש השנה יכתובו, וביום צום כיפור יחתמו, כאשר בשנה שעברה אף אחד לא חשב שכעבור כמה חודשים נגיע למצב של 'פה יתפורר הארץ'". בסיום השיחה דבר האדמו"ר על כך שימים אלו, בהם נפתחים ספרי חיים ומתים, אמורים לגרום לכולנו לשוב בתשובה שלמה, ולהתפלל לפני הקדוש ברוך הוא שיקרע מעלינו כל גזרות קשות ורעות. וגם אם בעבר היו אנשים צעירים יותר שאנגים, היום אנו במצב בו אנשים מכל גיל, אבדו את חייהם, ועלינו להתעורר יותר.

משלים לראש השנה:

מאיר ואנתוני.

יש הקדמה:

כאלה, שבשבילם סליחות זה שירים. זמירות אלול. סתם אומרים מילים, באמצע יש שיר מענין, אדון הסליחות, והשאר זה סתם, משהו שקוראים.

המשל: מוישה הגביר היה צריך לנסוע לעיר הבירה עקב עסקים. לפני שהוא נסע, הוא אמר למשרתו, מאיר: "חקשיב, מאיר, יש לי משימה בשבילך: הנה דף ההוראות, ואותו עליך לקרוא מידי יום ביומו. כאן כתוב: מתי אתה צריך לפתוח את החנות, מתי לסגור, איך למכור, איך לנכל, איך להתיחס לקונים, למי להתקשר, איפה לשמור כל דבר ואיך, ואל תשכח לקרוא את הדף הזה מידי יום ביומו, אני לא רוצה שתשכח אפילו לא פרט אחד!". "בסדר, אדוני! נסיעה טובה!". מוישה הלך, ומאיר שמר את הדף מכל משמר, שלא ישכח לקרוא אותו מידי יום ביומו. אחרי חודש חזר מוישה, והוא מריח

להפתעתו ריח של עובש ורקבון. הוא חזר מהר לזילתו, וראה את מאיר מלקק גלידה להנאתו, בזמן שהוא אמר לתפעל את החנות. "שלוש אדוני, האם אדוני הרויח יפה? מה שלומו?". "תגידי לי, אתה הלכת אל החנות בכלל?", צעק עליו מוישה. "הלכת לחנות? למה? הרי כל מה

שאמרת לי הוא לקרוא את הדף, וזה מה שעשיתי מידי יום ביומו: מיד אחרי התפילה, קראתי את הדף, ואז בליתי לי בטוב ובנעימים!", אמר מאיר ברצינות גמורה, כשהוא לא מבין למה מוישה אדום מכעס...

הנמשל: יש אנשים שככה נראה הסליחות אצלם. סתם דף שקוראים. מאיר מצחיק ומגוחך? גם אלה שהם ככה.

העשית ושכרה.

המשל: היה יהודי אחד, כפרי פשוט. יום אחד, הוא שמע מרב העיר דרשה מענינת,

הוא לא נרגע, כל הזמן הוא חשב לעצמו: "איך אפשר לאבד כך יראת שמים?! איך אפשר לזלזל כך ברגש יהודי שעומד לקיים מצוה כזאת?!". הוא לא מצא לעצמו תשובה.

מי המנהל?

היה זה בראש השנה. רבי ישראל אביחצירא

זצוק"ל, הבבא סאלי, החזן לקדש על היין בביתו של גביר אחד, בעיר ארפוד. השלחן היה ערוך יפה, בטוב טעם, אוכל טוב, ובשפע. הגביר בקש מהבבא סאלי

לחכות לשני בניו. הבבא סאלי שאל אותו, למה הם לא חזרו אתם מבית הכנסת. "אההמ... כי... אההמ... לא סטו מן הדרך... אההמ... לצערי הרב... והם לא באים להתפלל בבית הכנסת... וגם היום...". "גם היום? ביום הדין הגדול והנורא?!". "כן, לצערי הרב... הם עלולים להפגע אם לא אחכה להם... הם מנהלי העסקים שלי". "הם המנהלים???" ה' הוא המנהל! הוא ורק הוא!". "בכל זאת, אני חייב לחכות להם". רבי ישראל עשה מעשה יותר מדי קל: פשוט קם,

הלך לכיוון הדלת, ואמר לגביר: "עוד תראה במו עיניך מי הוא זה ואיזה הוא המנהל!", והוא לחש למשמשו: "הרגע נגור על העשיר שירד מנכסיו". הם יצאו, והגביר חכה לבנים שלו. אחרי מספר חודשים, הלך הבבא סאלי עם משמשו בקובלנקה, והם ראו עני יושב ברחוב, מקבץ נדבות. מי זה היה???

הגביר ההוא... "הרב, תניח לי, כבר הבנתי מי מנהל את העסקים...", התחנן הגביר לשעבר. "אם אתה יודע, אתה תחזור למעלתך...".

חבורת שוודים מסתכלת עליהם. הנסיכים התחננו על נפשם, אבל השוודים לא וותרו להם. בסוף הם החליטו לעשות פשרה: את כל כספם – הם יתנו להם. הם לא יהרגו, אלא יפכו להיות שוודים. בצער רב וביגון קודר ובלי שום בררה אחרת הסכימו הנסיכים, ונהיו פראי אדם. גנבו, גולו, הרגו, כל הבעיות שבעולם.

יום אחד, אחד הנסיכים אמר לאחיו: "די, נמאס לי מהחיים כאן ביער! נלך הביתה, ונחזור לאבא!". איכשהו הם הצליחו לברוח

בלי שמישהו יעקוב אחריהם, והם הגיעו לארמון. "אבא!", אמרו למלך הנסיכים. אבל המלך בכלל לא הסתכל עליהם. "אבא!!! חזרנו! הנה אנחנו!". אבל המלך כלל לא מסתכל עליהם. "אני יודע למה אבא לא

מסתכל עלינו: אנחנו מדברים שצורה של שוודים! נדבר אתו יפה, ואז הוא יסתכל עלינו!". "אבא!", אמרו הנסיכים בקול קצת נורמלי ונמוך, "הנה אנחנו! חזרנו! אבא!!! התגעגענו אליך!".

ואז הם ראו את החיוך של המלך אביהם... **הנמשל:** קול השופר הוא תחינה ללא מילים. ה' מבין אותנו בשפה הזאת, כי אם נבוא בצרחות מפחידות שכלל לא מביעות הכנעה – נהיה ממש כאותם נסיכים כשקראו לאביהם בפעם הראשונה...

שכל אדם צריך לצאת מהבועה שבה הוא נמצא ולעזור לזולת. למשל, אם אדם הוא יודע ספר, שיענה על שאלות בהלכה. אם הוא עשיר, שיעזור לעניים. אם יש לו קשרים עם השלטון – יעזור למי שהסתבך, וכו'.

מידוענו החליט שהוא רוצה לעזור לאחרים. אבל יש לו בזה בעיה: יודע ספר – הוא לא בקושי לקרוא הוא יודע, וגם זה לא מי יודע מה טוב. עשיר –

הלוואי שיהיה לו כדי מחייתו. קשרים עם השלטונות – יש לו אתם קשרים גדולים מאוד, עם כל הבעיות שעשה, שלומר – לא לטובה.

הוא חשב וחשב על רעיון שיהיה טוב, אבל לא מצא. בסוף מצא רעיון מענין: הדרכים לא סלולות, יש בורות, סלעים, בעיות ועוד בעיות. ביום זה לא בעיה, אפשר להזהר. אבל בלילה... זה כבר סיפור אחר. אפשר להתקל ולפול, אפשר להשאר שם לעד ולעולמי עולמים.

מכיון שהוא בעל עגלה, הוא החליט לעשות דבר כזה: לשים את עגלתו ליד ביתו, ולמלא את העששית שבצידי העגלה בהרבה נפט, שסיפקי לכל הלילה, וכך אנשים לא יפלו בסביבת ביתו. זה מה שהוא עשה.

אבל בבוקר, הוא גלה לצערו ש... העששית היתה מנופצת... מה התברר? שוודים וגנבים לא רצו שיראו אותם, אז כשהם ראו אור דלוך – הלכו מיד וכבו אותו...

הנמשל: "לדוד ה' אורי וישעי". אורי בראש השנה, ישעי ביום הכיפורים. ביום ראש השנה יש לנו עששית לראות את כל השנה. נפלנו בהרבה בורות במשך השנה. הגיע הזמן לחשב מסלול מחדש, בתנאי שנהיה מאלו שנהנים מהאור. אם נכבה את האור – יהיה יותר קשה לחזור בתשובה...

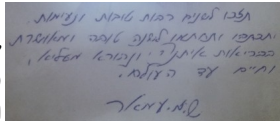

(על פי מגיד המישרים הרב

יעקב יצחק גלינסקי זצוק"ל)

חידודי הגר"ח:

ש. בחור שיש לו מחשבות לא טובות, מה הוא צריך לעשות?
ת. "שיחשוב בדברי תורה".

ש. ומה בכל זאת יש לו מחשבות לא נקיות, מה יעשה?
ת. "תגבר".

ש. לפעמים בחור שיש לו מחשבות לא טובות והוא נשבר מזה, אומר לעצמו, מה אני שוא. אומרים לו שיחשוב בלימוד, אבל איך אפשר לרומם אותו? מה לומר לו?
ת. "שילמד תורה. התורה תרומם אותו".

רוצים לדעת מי בתמונות?

קפצו לעמוד האחרון בחצי העליון!

אבא!
הנמשל: היה היה מלך. מלך חשוב. מלך חשוב ולו שני בנים. שני בנים חשובים. יום אחד, יצאו הנסיכים לטיול ביער. "ידיים למעלה!!!", שמעו לפתע צרחה מקפיאת דם, תוך שהם רואים

- להנורא שבו נצטרך לתת דין וחשבון על כל מעשינו.
9. התקיעה מזכירה את הקיבוץ גלויות, וכשנשמע את קול השופר – נתעורר לבקש על כך.
10. על ידי התקיעה נזכור את יום תחית המתים, שבו יתקע בשופר ונאמין בזה.
- "ובשופר גדול יתקע"**

הילולא דצדיקיא:

האדמו"ר הרב ישראל פרלוב זצוק"ל – הינוקא מסטולין, ב' תשרי ה'תרפ"ב. הרב סלמאן אליהו זצוק"ל – כרם אליהו, ב' תשרי ה'תש"א.

גדליה בן אחיקם הי"ד, ג' תשרי ג'ש"מ. הרב אברהם אבלי מקאליש זצוק"ל – המגן אברהם, ג' תשרי ה'תמ"ג.

חכם אפרים זילכה הכהן זצוק"ל, ג' תשרי ה'תשי"ז.

ראש הישיבה הרב אלחנן משה קונשט זצ"ל, ג' תשרי ה'תשנ"ה. נולד ונפטר נפתלי בן יעקב ע"ה, ה' תשרי ב'קצ"ח – בשכ"ח. הסבא הרב אריה גרונדי משפולי זצוק"ל, ו' תשרי ה'תקע"ב. נולד ונפטר זבולון בן יעקב ע"ה, ז' תשרי.

סימני הסדר:

מכיון שיש מספר נוסחאות בסדר הסימנים, נביא כאן רק תמונות של הסימנים:

חלק י"א

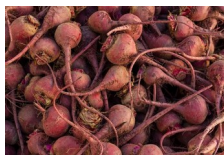
לקחי הקורונה:

אם אתם חושבים משהו כזה: "כבר חצי שנה אני לא מקפיד על ההנחיות, למה שאתחיל להקפיד עכשיו? זה לא שווה גרוש!", זה שקר! עדין אפשר להתחיל! כל זמן שהקורונה משתוללת אפשר עוד להשתפר בשמירה על ההנחיות! כך גם בראש השנה: אל תחשבו "כל השנה הייתי רשע, מה זה יעזור עם עכשיו אחזור בתשובה?", כי יש לנו אבא רחום וחנון, והוא נתן לנו את האפשרות הזאת – לתקן!

בחודש אלול תוקעים בשופר:

1. כאשר ממליכים מלך, תוקעים בשופר. בראש השנה ממליכים את הקדוש ברוך הוא עלינו, ולכן תוקעים בשופר.
2. התקיעה דומה להכרזה ולאוהרה לחזור בתשובה.
3. התקיעה מזכירה לנו את מעמד הר סיני, שבו תקעו בשופר.
4. התקיעה מזכירה את דברי הנביאים שנמשלו לקול שופר.
5. התקיעה מזכירה לנו את תרועת האויבים בחורבן בית המקדש השני, ואם כן, בתקיעות מבקשים שתבוא הגאולה.
6. התקיעה מזכירה לנו את עקדת יצחק, בגלל הקרן של האיל, שממנו נעשה השופר. ממנו נלמד, שצריך לעבוד את הקדוש ברוך הוא במסירות נפש.
7. על ידי קול השופר נפחד מה' ונשבור את לבנו לפניו.
8. התקיעה מזכירה את היום הגדול

מי בתמונות?

- עמוד 1:** המשפיע הרב אברהם אלימלך בידרמן שליט"א.
עמוד 2: כ"ק האדמו"ר הרב יששכר דב רוקח מבעלזא שליט"א בסליחות בכותל המערבי. הרב יהושע ישעיה נויבירט זצוק"ל בימים הנוראים.
עמוד 3: ראש ישיבת אור החיים רבי ראובן אלבו שליט"א בסליחות (צולם השנה). כ"ק האדמו"ר הרב ישראל ניסן רחוביים מקרעטשניף קרית גת זצוק"ל.
עמוד 4: כ"ק האדמו"ר הרב צבי אלימלך הלברשטאם מצאנו קלויזנבורג שליט"א. הרב שלמה זלמן אייערבאך זצוק"ל. הרב אהרן יהודה לייב שטיינמן זצוק"ל. קברו של הרב יוסף זונדל מסלנט זצוק"ל.
עמוד 5: רבי ישראל אביחצירא זצוק"ל, הבבא סאלי. הראשון לציון הרב יצחק יוסף שליט"א בסליחות, לידו ראש העיר ירושלים משה לאון, ומשה חבושה (צולם השנה). מרן הראשון לציון הרב עובדיה יוסף זצוק"ל בסליחות בכותל המערבי. הראשון לציון הרב אליהו בקשי דורון זצוק"ל בימים הנוראים.
עמוד 6: הראשון לציון רבי שלמה משה עמאר שליט"א בהבדלה בימים הנוראים, וברכתו לעם ישראל. מגיד המישרים הרב יעקב יצחק גלינסקי זצוק"ל. הרב שמריהו יוסף חיים קניבסקי שליט"א.
עמוד 7: חכם סלמאן אליהו זצוק"ל. ה"מגן אברהם" זצוק"ל. חכם אפרים זלכה הכהן זצוק"ל.

זמני יום טוב:	ראש השנה ה'תשפ"א.	הזמנים על פי ירושלים עיה"ק.
---------------	-------------------	-----------------------------

יום שבת קודש א' תשרי ה'תשפ"א

הדלקת נרות:	שקיעה:	עלות השחר:	נץ החמה:	חצות היום והלילה:
18:05	18:45	4:55	6:25:00	00/12:33
שקיעה:	צאת השבת:	צאת הכוכבים:	רבנו תם:	
18:43	19:16	19:16	19:56	

יום ראשון ב' תשרי ה'תשפ"א

הדלקת נרות:	שקיעה:	עלות השחר:	נץ החמה:	חצות היום והלילה:
-----	18:43	5:00	6:25:30	00/12:32
שקיעה:	צאת יום טוב:	צאת הכוכבים:	רבנו תם:	
18:42	19:14	19:14	19:50	

אשמח לקבל הערות, תיקונים, עצות ועוד. כדי להרשם כפרנס נא להתקשר ל-025870079. טעון גניזה. נא לא לקרוא בזמן שאינו ראוי. העלון מוקדש לעילוי נשמת: שלמה חיים בן אסתר ז"ל. עליזה בת מרים ז"ל. הרב אליהו בן טובה בקשי דורון זצוק"ל. לרפואת: מרים בת עליזה. משה בן שרה. חיה בת מלכה. יפה בת רחל. הרב רפאל גבריאל אליהו בן רחל חיה שליט"א. להצלחת משפחת למני. ר' יואל בן חפציבה. ר' נוריאל חנוך ב"ר שלום. להחלמה מהירה: יונתן דוד בן עליזה.

פרנס עלון 'ראש השנה' ה'תשפ"א:
החפץ בעילום שמו שליט"א
 לעילוי נשמת: ר' יעקב חיאל מיכל ב"ר שלמה זצ"ל.

עלון 'ראש השנה'
 נתרם להצלחת:
 מאיר בן שרה ומשפחתו.